

Dansk Socialrådgiverforening

Januar 2015

***Notat om
en sammen-
hængende
og fore-
byggende
børnepolitik***

Forord

Ny normal' – en sammenhængende, og forebyggende børnepolitik

Dette notat er en opsummering af drøftelserne i DS' børnearbejdsgruppe om, hvordan børneområdet bør udvikles, så børn og familier får en tidligere og bedre hjælp, og så forebyggelsen løftes op til et nyt niveau. Notatet skal ses sammen med de andre notater fra børnearbejdsgruppen, især notaterne om socialfaglig ledelse og om hvordan man kan modvirke uacceptable børnesager.

Niels Christian Barkholt
Næstformand

3 notater

Dansk Socialrådgiverforenings børnearbejdsgruppe har udarbejdet tre notater:

- *Notat om uacceptable forløb i børnesager*
- *Notat om en sammenhængende og forebyggende børnepolitik*
- *Notat om faglig ledelse på det specialiserede børneområde*

1. Indledning

Kommunerne er i gang med en **grundlæggende omlægning** af børn og ungeområdet, som skal ændre indsatsen og styrke det forebyggende arbejde. Omlægningen har mange aspekter, der spænder fra besparelsesforslag og udtynding af nogle indsats på den ene side til på den anden et fagligt velbegrunderet og nyskabende udviklingsarbejde, som bør fortsættes og styrkes. Dets mål er at integrere den sociale indsats med almenområdet og dermed opprioritere den primære og sekundære forebyggelse tildels med nye organisations- og indsatsformer.

Nogle af de centrale overskrifter er et tæt samarbejde mellem børn- og ungesocialrådgivere og skoler og daginstitutioner, en udvikling, DS har arbejdet stærkt for i flere år.

Traditionelt har der været en tendens til at sætte lighedstegn mellem udsatte børn og iværksættelse af foranstaltninger efter § 52. Dette paradigme udfordres i stigende grad af indsatser, der skal hjælpe børnene og familierne i deres normale livsarenaer. Det rummer i yderste konsekvens et skift fra at fokusere på sociale og familiære problemstillinger til at se på indsatser relateret til skolegang, læring samt inddragelse i civilsamfundet og i normale sociale sammenhænge. Inddragelsen af forældrene og børnene kan blive ændret og opprioriteret i denne proces.

Folkeskolereformen og inklusionsreformen gør denne proces endnu mere nødvendig og akut. Mange udsatte børn og unge får nye vilkår, og de skal fungere i en helt ny institutionel ramme, som har brug for understøttelse fra fagfolk fra børn og ungeområdet. Regeringen har ydermere skærpet situationen ved at formulere relativt ambitiøse 2020-mål om udsatte børns og unges skoleuddannelse.

Oveni kommer **erhvervsuddannelsesreformen**, der øger presset på de udsatte unge med skærpede optagelseskrav og et større krav til gennemførelsen. Det gør det endnu vigtigere, at der er en koordineret indsats for at hjælpe disse unge med deres uddannelse.

Scenen er således sat for markante og

mangesidede ændringer i den måde, vi skal hjælpe udsatte børn, unge og deres familier.

Samtidig er børn og ungeforvaltningerne underlagt et **urimeligt stort sagspres og en stram økonomistyring**, der både giver problemer med at fastholde kvaliteten i indsatsen og udtalte arbejdsmiljøproblemer. Dertil kommer et stærkt tiltagende bureaukrati, der præger børnearbejdet, blandt andet som følge af en stærk satsning på tunge administrative systemer (ICS og DUBU) forbundet med digitaliseringen. Et forstærket fokus på effektmåling er også ofte udformet, så det er en bureaukratisk belastning. Det er derfor nødvendigt at gøre både digitalisering og effektmåling enklere og mere relevant for den enkelte sagsbehandlers arbejde.

Der er således behov for at se på den grundlæggende situation i børn og ungeforvaltningerne, hvis en perspektivrig udvikling af det forebyggende arbejde skal have luft under vingerne. Det bør ses ud fra en investeringsstrategi, hvor der investeres for at kvalificere indsatsen og for at udvikle de nye organisations- og arbejdsformer, som en forbedret forebyggelse og indsats – model 'Ny normal' – skal udspringe af.

2. Vilkaere for grundarbejdet skal være i orden

Det er afgørende for det forebyggende arbejde, at 'grundarbejdet' prioriteres. At der er tid til en kvalificeret sagsbehandling med ordentlig udredning, reel inddragelse af både børn og forældre, kvalificerede beslutninger og løbende opfølgning i sagen.

Grundarbejdet må omfatte et **troværdigt samarbejde** med såvel de voksne som børnene i sagerne. Det er afgørende, at der skabes en sikker praksis om, at der tales med børnene i alle faser af arbejdet. Det skal prioriteres tidsmæssigt, også ud over de minimumskrav, lovgivningen stiller op, det er den kultur, der skal være grundlaget for arbejdet.

Arbejdet skal så vidt muligt skabe **kontinuitet** for børnene, så der skal sikres stabilitet i personalegruppen. Kontinuitet indebærer også, at arbejdet med børnesagerne skal

have gennemgående sagsbehandlere og ikke opdeles i mange delfunktioner med hver sin sagsbehandler, så børn og forældre hele tiden møder forskellige mennesker.

Alt dette forudsætter et **sagstal, der gør det muligt at arbejde kvalificeret** med sagerne. Der er behov for at indføre modeller for det socialfaglige arbejde i børnesagerne, der indebærer et lavt sagstal, en forpligtende dialog med de mennesker, det drejer sig om, og en tæt opfølgning. Det kan være modeller som for eksempel den svenske 'Borås-model', der aktuelt bliver foldet ud i Herning Kommune.

Færre sager giver mulighed for at komme ind **tidligere** og for at kunne sætte **fleksibelt** ind med andre og ofte mindre omfattende indsatser. Det kan også styrke opfølgningen i sagerne, så man hele tiden kan se, om der er den forventede progression for familien og barnet. Det kan mindske antallet af skift, sammenbrud og drop outs. Tættere opfølgning gør det også muligt løbende at tjekke iværksatte foranstaltninger, så man løbende kan justere indsatsen fleksibelt.

Endelig skal der være et stærkere fokus på at styrke børnesocialrådgivernes kompetencer ved en udvidelse af deres uddannelsesmuligheder, jævnfør nedenstående afsnit om uddannelse.

3. Tværsektoriel sammenhæng og personlig ansvarlighed

Generelt skal der være et kvalificeret tværgående samarbejde i børnesagerne. Mange fagpersoner og instanser kan i dag arbejde sideløbende med en familie eller et barn uden tilstrækkelig koordinering. Der bør arbejdes tværfagligt i teams i forvaltningen, og samarbejdet med skoler, daginstitutioner og 'normalområdet' skal udbygges massivt. Der skal kunne udpeges en koordinerende sagsbehandler i de tunge børnesager, som skal koordinere med andre forvaltninger, der arbejder med familien – jobcenter, sundhedscenter, psykiatrien osv.

Ansvarligheden skal styrkes i alle led ud fra det grundsyn, at alle har ansvar for at handle, når de kan se et behov. Der skal skabes en kultur, så de professionelle arbejder ud fra en følelse

af et personligt ansvar for sagen og familien og ikke kun ud fra et formelt institutionaliseret ansvar.

Der bør også eksperimenteres med 'relations-baseret koordinering' mellem de instanser, der har med familierne at gøre (familieafdelingen, jobcentret, hjælpemidler mv.), hvor den, der har det bedste forhold til familien, har ansvaret for at koordinere i sagen. I stedet for at se på 'snitflader' må man koncentrere sig om koordinering, samarbejde og videregivelse mellem forvaltninger og aktører.

4. Fremskudt arbejde, tidligere og mere fleksibel indsats

Generelt bør socialrådgiverne arbejde fremskudt ude hvor forældrene, børnene og samarbejdspartnere er. Forebyggelsen bør blandt andet foregå i daginstitutioner og skoler, så man kan komme tidligere ind og hjælpe samlet i forhold til de opgaver, de skal løfte.

Det åbner for en **tidligere indsats**, der kan afklares, mens problemerne er små, og hvor løsningerne i højere grad kan udvikles og etableres i de arenaer, hvor børnene lever i hverdagen. Dermed kan der også skabes fleksible indsatser, der kan kombinere en bred vifte af muligheder fra socialektoren, skolerne og daginstitutionerne.

Skolesocialrådgivere og myndighedssocialrådgivere ude på skolerne skal arbejde helhedsorienteret og tværfagligt sammen med alle de faggrupper, der møder børnene i hverdagen. De kan tilbyde en meget relevant faglighed i samarbejdet. De skal bidrage med viden om et **systematisk helhedsarbejde** i forhold til barnet, juridisk indsigt og rutine med myndighedsarbejde samt erfaring med at være tovholder i komplicerede sager. Dertil kommer fortrolighed med sager om udsatte børn, også når der er konflikter i dem.

Socialrådgiverne kan kvalificere indsatsen ift. børn, hvor man er i tvivl, om de skal have en mere vidtgående hjælp efter serviceloven. Socialrådgivere med forvaltningspraksis har erfaring for, hvornår og hvordan forvaltningen bør underrettes. Det vil kunne sikre **bedre underretninger**, der kan komme tidligere, så man kan nøjes med mindre indgribende indsatser.

Skolesocialrådgiverne kan udarbejde underretninger i samarbejde med lærere og pædagoger. Ud over rettidighed og faglig kvalitet vil det kunne gøre lærernes og pædagogernes samarbejde med forældrene lettere, da det så ikke behøver at være lærerne og pædagogerne, der underretter. Endelig vil tilstedeværelsen på skolen kunne gøre det lettere og hurtigere at få udtalelser fra skolen om børn i sociale sager – man behøver ikke at vente på en skriftlig skoleudtalelse, man kan tale om det direkte og tage referat af samtalen.

Inddragelsen af socialrådgivere i skoler og daginstitutioner gør det muligt at arbejde sammenhængende med børnenes faglige, sociale og udviklingsmæssige situation. Der kan skabes en solid og **flerstrengt støtte** til udsatte børn og unge, så de kan deltage bedre i undervisningen. Skolernes og institutionernes tilbud skal suppleres med sociale tilbud, der kan støtte børnene og familierne. Det kan være i form af morgenvækning, støtte i hjemmet, økonomisk støtte, forældre- og familiekurser, børnehuse med videre.

Med inddragelsen af socialrådgivere i skoler og daginstitutioner åbnes der for **udvikling af helt nye tiltag**, der kan give de udsatte børn og familier en bredere og mere sammenhængende hjælp både i forhold til problemer i skole og institution og i forhold til sociale problemer i familien og i børnenes liv i øvrigt. Tiltag, som de forskellige instanser kan udvikle og arbejde sammen om i helt nye kombinationer. Der bør for eksempel kunne følges op på børns og unges skolefravær ved at kombinere indsatser i skolen og uden for den. Tilsvarende kan der sættes koordineret ind, hvis der er problemer i familien, som belaster barnet og vanskeliggør skolegangen. For de unge vil der kunne findes metoder, der kan sikre overgangen fra folkeskole til voksenuddannelse og et selvstændigt voksenliv. Det vil være en vigtig opgave i de kommende år at udvikle metoder og redskaber ift. nye, sammensatte indsatser, der for alvor kan forløse potentialet i et tættere samarbejde mellem socialrådgiverne og 'normalsystemet'.

Forældrene og børnene kan noget andet og mere, når de mødes i de rammer, de kender og færdes i i hverdagen. Det er en stor kvalitet ved at arbejde fremskudt i skole og daginstitution. Både forældrene og børnene er mere på 'hjemmebane' og kan dermed få en anden rolle, hvor

de mere aktivt er med til at afdække forholdene og til at finde løsninger. Løsninger, de måske kan få en mere aktiv rolle i, og som er mindre stigmatiserende, end sociale indsatser kan være. Det bliver også muligt at sætte ind hurtigere, så man kan fange både dem og lærerne/pædagogerne på tidspunkter, hvor de er parate til at handle og motiverede for det. Når man flytter arbejdet op i forvaltningen og eventuelt må arbejde længe med undersøgelse og beslutning, så kan momentum forsvinde for alle de andre parter. Hurtig indsats i skole og daginstitution modvirker også, at forvaltningen opleves som træg og fjern.

Der er ikke i dag forpligtende bestemmelser i lovgivningen om samarbejdet mellem socialforvaltning, skole og daginstitution. Udviklingen af dette samarbejde er som nævnt i høj grad på vej i mange kommuner, der også netop nu indhøster vigtige erfaringer med det. Men uanset denne perspektivrige proces, så er der behov for at få slået forpligtelsen til dette samarbejde fast i lovgivningen, så alle kommuner kommer med. Der bør derfor gennemføres en **lovændring**, der uden unødigt procesregulering kan styrke denne proces også i de kommuner, der ikke arbejder med den.

Der er også behov for, at der bliver bedre muligheder for at sætte ind med forebyggende tiltag efter **servicelovens § 11**. Erfaringsmæssigt kan det være en let måde at skabe kontakt mellem forældre og kommunen og på at iværksætte mindre omfattende indsatser. Indsatser, man kan trappe op med en § 50-undersøgelse og foranstaltninger efter § 52, hvis der er behov for det. Indsatser efter § 11 bør kunne lægges ud til skoler og daginstitutioner, og man bør eksperimentere med at flytte økonomi og myndighed med ud, så det bliver så fleksibelt og let som muligt at handle i de arenaer, hvor børnene og forældrene lever.

Den seneste lovændring om en tidlig forebyggende indsats (L 168) styrker § 11 som en egentlig forebyggelsesparagraf og åbner for en udvikling af det forebyggende arbejde, som bør udnyttes fuldt ud. Loven er dog ikke eksplicit om samarbejdet mellem socialforvaltning, skoler, daginstitutioner og andre tilbud i 'normalområdet', og det vil kun i begrænset omfang kunne støtte den metode-

og tilbudsudvikling, som bør ske i samarbejdet mellem disse samarbejdspartnere.

Erfaringsmæssigt kan indsatser efter § 11 have lange ventetider, hvilket ødelægger muligheden for at handle hurtigt og fleksibelt. Det skader også kommunens troværdighed over for forældrene. Ventetiderne må derfor bringes ned. Der er i dag ikke mulighed for at yde hjælp til en samværsforælder efter § 11, selvom mange § 11-sager drejer sig om skilsmisse, og det er vanskeligere at handle relevant i dem, når arbejdet ikke også omfatter den forælder, der ikke har barnet. Det må der derfor også åbnes for.

Et fremskudt socialt arbejde skal ikke begrænses til skoler og institutioner. Der er også et stort behov for at udvikle en **forstærket indsats i forhold til civilsamfund** og den frivillige sektor på mange planer. Det kan være i boligområder med sociale problemer, i forhold til foreninger og idrætsklubber og overfor arbejdsgivere, som kan hjælpe med at skaffe praktikpladser og job til unge. Der er også store muligheder i at styrke samarbejdet med organisationer, der specifikt arbejder på at forebygge eller løse sociale problemer, for eksempel Ungdommens Røde Kors og TUBA, der arbejder med børn af misbrugere. Hele den del af det fremskudte, forebyggende arbejde, der er rettet mod civilsamfundet, mangler at blive udbygget, men der er store muligheder i det. Det er en central udfordring i den kommende tid at gøre det til en del af det forebyggende arbejde for børn og unge.

Sideløbende med udvikling af en primær og sekundær forebyggelse bør der også tages skridt til at sikre den tertiære forebyggelse, forstået som en bredspektret indsats, der kan sættes ind for børn, unge og familier, der har tydelige problemer, og som har brug for en mere omfattende pædagogisk, social og behandlingsmæssig hjælp for at undgå, at problemerne accelererer og gror fast. En udvikling af et forebyggende arbejde i samspil mellem skole, daginstitution, civilsamfund og socialforvaltning må ikke udhule den nødvendige indsats efter Servicelovens § 52 til de familier, der har behov for det. Økonomisk bør der særskilt afsættes midler til det, så arbejdet i de nye arenaer med nye angrebsvinkler i forebyggelsen ikke medfører en økonomisk ud-sultning af den udvidede indsats, der kan udgøre en tertiær forebyggelse.

5. En sammenhængende indsats for de unge

Der er behov for særskilt at se på den støtte, udsatte unge får, når de går fra folkeskole til kompetencegivende uddannelser og samtidig skal leve et liv som voksne. Det er en periode med mange skift og valg, som foregår i systemer, der normalt ikke hænger særlig godt sammen. DS har derfor i længere tid arbejdet for, at **kommunerne skal reorganisere deres indsats**, så der bliver mulighed for en sammenhængende indsats fra folkeskolen, UU-vejledningen, børn- og ungeforvaltningen, socialforvaltnings voksentilbud, jobcentret og psykiatrien.

Denne sammenhængende indsats skal ideelt have en samlet økonomisk ramme for de forskellige indsatsmuligheder, én handleplan for indsatserne, én gennemgående, koordinerende sagsbehandler samt en generel forpligtelse til at følge alle indsatser til dørs, hen over de tærskler, der er mellem de enkelte forvaltninger og tilbud, så de unge ikke falder mellem stolene i et usammenhængende system. Der skal være en stærk forpligtelse og kultur om at give stafetten videre, når den unge skal videre. DS hilser derfor med tilfredshed, at kontanthjælpsreformen åbner for, at kommunerne kan etablere en sådan sammenhængende indsats. Det er dog frivilligt, og foreløbig har kun få kommuner taget skridt til at udnytte muligheden. Det er derfor afgørende for vores hjælp til disse unge, at kommunerne i den kommende tid tager udfordringen op og etablerer de sammenhængende systemer, der nu er åbnet for. Sker det ikke, så bør de lovgivningsmæssigt pålægges en eksplicit forpligtelse til at gøre det.

6. Metoder og resultater

Forebyggelse er i høj grad blevet diskuteret med afsæt i et mindre antal metoder, som Socialstyrelsen og Socialministeriet har udvidet. Metoderne er relevante som muligheder i den faglige værktøjskasse, men det er en forsimpning af de faglige muligheder at indsnævre diskussionen til specifikke metoder. Der er behov for at arbejde metodebevidst også i det forebyggende arbejde, men det skal forstås som et krav til socialrådgiveren og andre professionelle om at **arbejde bevidst med afklarede metoder**. Valget af metoder må i

høj grad foretages af de professionelle selv i et stærkt fagligt miljø på arbejdspladsen, fordi de er meningsgivende. Metodediskussionen må også ske som led i en udvikling af metoder og tilbud, som er relevante i de nye samarbejdsflader i det forebyggende arbejde.

Flytningen af det sociale arbejde ind i nye, tværfaglige arenaer med mere åbne muligheder ændrer ikke ved, at der skal sikres en god dokumentation af indsatsen og for socialrådgivernes arbejde. Det er afgørende, at der i denne dokumentation **måles på resultaterne** og ikke på, om man overholder formelle, processuelle krav til indsatsen.

7. Det kommunale bureaukrati er en bremse

Det interne **bureaukrati i kommunerne** bremser og besværliggør arbejdet med børnesagerne meget. Paradokset er, at bureaukrati er indført for at sikre kvalitet og retssikkerhed, men den høje grad af bureaukrati og dokumentationskrav får i dag den modsatte effekt. Bureaukratiet er indført som en minimumsstandard, som skal være et afsæt for det sociale arbejde. Problemet er, at bureaukratiet bliver til en maksimumsstandard, som kommer til at definere loftet for indsatsen. Socialrådgiverne bruger nærmest udelukkende tiden på at tilfredsstille systemhensyn. Bureaukratiet kommer derved i alt for høj grad til at kompromittere kvaliteten i arbejdet. Der er mange steder et tungt bureaukrati med uhensigtsmæssige organisationsformer, procedurer og kontrolforanstaltninger, som især kommunerne selv har bygget op. Ankestyrelsens undersøgelse af ti børnesager med et uacceptabelt forløb har styrket bureaukritiseringen og kontrollen med arbejdet. Bureaukratiet må reduceres, så der bliver plads til et fagligt arbejde, hvor socialrådgiverne kan sikre kvalitet i sagerne ved at myndighedsudøvelse og beslutninger foregår i et tæt samspil med børn, forældre og netværk.

Serviceoven og centralt fastlagte initiativer øger også bureaukratiet. For eksempel kan man spørge, om de store tidsmæssige og økonomiske investeringer i **ICS og DUBU** giver en gevinst, der står mål med omkostningerne. Der er behov for en evaluering af,

om ICS og DUBU har ført til reel aflastning i sagsbehandlingen. Meldingerne fra socialrådgiverne er, at ICS positivt har øget systematikken i arbejdet, men der er samtidigt stor utilfredshed med DUBU-systemets evne til at fungere teknisk. Det må også afklares, om DUBU belaster muligheden for at arbejde fremskudt og fleksibelt i et forebyggende samspil med forældre, børn, unge og samarbejdspartnere.

Udviklingen har medført, at myndighedsso-
cialrådgiverne på børneområdet højst bruger 20 procent af deres tid på kontakt til forældrene og børnene, mens mere end 80 procent med videre. Dette forhold må ændres afgørende, så **højst halvdelen af tiden** går med det nødvendige administrative arbejde, møder og andre opgaver, som ikke er rettet direkte mod forældrene og børnene, og så den anden halvdel kan frigøres til dialogen med dem.

Opgaven ligger i høj grad i den enkelte kommune, der må fjerne murene mellem de siloopdelte forvaltninger og reducere egne reguleringer og proceskrav. Størrelsen af § 50-undersøgelserne og dermed tidsforbruget hænger i høj grad sammen med kommunernes visitationsprocedurer, der direkte eller indirekte fremmer større og mere omfattende undersøgelser, fordi det i praksis kan være en forudsætning for at få en indstilling gennem visitationsudvalgene.

I forhold til serviceloven må det overvejes, om man uden at sætte faglighed eller borger-
nes retssikkerhed over styr kan gå videre med **forenklinger og justeringer i regelgrundlaget**. Men bør således overveje, om det skal være muligt i nogle situationer at bevilge kontaktpersoner uden en forudgående § 50-undersøgelse. Man kan også overveje, om omfanget af § 50-undersøgelserne skal gradueres i forhold til problemtyngden i de enkelte sager. Endelig kan man overveje at sætte en grænse for, hvor lange § 50-undersøgelser skal være – man kunne for eksempel sætte en grænse på højst ti sider.

Endelig må der arbejdes seriøst med den **tillidsreform**, der længe har været stillet i udsigt. Tillidsreformen handler om at få aktiveret samtaler blandt socialrådgiverne, lederne og andre aktører ude i praksis om,

hvad der forstås ved kvalitet i indsatsen og derefter at begynde at styre herefter. Man må i langt højere grad end i dag udvikle systemer og en kultur, som kan gengive den enkelte socialrådgiver et fagligt ansvar for arbejdet med sagerne og dermed gøre socialrådgiveren kompetent i myndighedsfunktionen. Det bliver dermed et personligt ansvar, som ikke skal lægges i de stramme rammer, som de fleste arbejder under i dag, men som til gengæld forpligter den enkelte til at levere kvalitet og en ordentlig indsats over for de mennesker, de skal hjælpe. Tillidsreformen giver således både en handlefrihed og et stort ansvar til den enkelte socialrådgiver, og den forudsætter, at man sætter viden og faglighed i centrum af arbejdet. Dermed forudsætter den også en stærk faglig ledelse, der kan sætte de faglige rammer og skabe den kultur, der kan gøre det muligt at afskaffe store dele af bureaukratiet og at lægge opgaven tilbage til de fagprofessionelle, der så skal kunne løfte opgaverne.

8. Uddannelse for børne- socialrådgiverne

Børn og ungeområdet stiller ikke eksplicitte uddannelseskrav til sagsbehandlerne. Der er et sammenhængende efter- og videreuddannelsessystem for dem med kurser, diplom- og masteruddannelse, men det står kommunerne frit for, om de vil bruge det eller ej. Derfor er der også mange steder en **svag eller usystematisk uddannelsestradition**, og det generelle uddannelsesløft, som var ambitionen, da uddannelsessystemet blev etableret efter Anbringelsesreformen, er ikke nået. De allerfleste kommuner har heller ikke en politik for, hvordan de skal nå dertil.

Derfor er der behov for, at det skal være en stærkere forpligtelse for kommunerne at sikre efter- og videreuddannelse til myndighedsso-
cialrådgiverne. Det bør ske ved, at børnesagsbehandlerne efter to år i jobbet får ret til at tage diplomuddannelsen på børne- og familieområdet. Samtidig skal uddannelsen udvikles med en arbejdspladsrettet model, så alle sagsbehandlere i en kommune kan tage hele uddannelsen eller moduler fra den i et sammenhængende forløb på arbejdspladsen. Det bør kombineres med systematisk jobrotation.

Dansk Socialrådgiverforening

Toldbodgade 19 B
DK 1253 København K

T 7010 1099
ds@socialraadgiverne.dk
www.socialraadgiverne.dk